

Изплашиха се риби, и мръни и ягули,
И бързатъ да се скриятъ въвъ бистри дълбини;
А вѣтрътъ разклати върбитѣ разклонѣни,
Въвъ нивитѣ се гонятъ зеленитѣ вълни.

Откриха се прекровки на младата невѣста.
С'любовъ се лудо-младо обърна пакъ назадъ;
Тогазъ позна Димана и черната измама...
Сърцето му затупа отъ злоба и отъ ядъ...

Той бѣлото си конче разигра край Димана
И попржга*) прерѣза на врания ѣ конь.
Изгуби се, потъна Димана на дълбоко...
Смутѣ се цѣла сватба, дигна се викъ и стонъ...

Девети месецъ вече Боянъ седи и мисли;
Той тжженъ, мраченъ гледа далечний небосклонъ.
За него радостъ нѣма, и днитѣ му сж черни;
Най-после той пригответи бързатия си конь.

Облѣче нови дрехи, накупи армагани,
Постави той на коня зенгии и седло;
И кара презъ горитѣ, на ханъ Боянъ не спира,
А бърза да пристигне въ Митанино селѣ.

Каква се бѣше случка случила тазъ година:
Великдень и Гергьовдень в'единъ се слѣха день.
На ширната поляна в'селѣто на Митана
Хорѣ се е развило край джбъ клонатъ, зеленъ.

*) Коланъ.